

Morální obhajoba daňových rájů

DANIEL J. MITCHELL

Co je daňový ráj? (v angličtině *tax haven* – „daňové útočiště“, pozn. překl.) A proč existence daňových rájů vyvolává mezinárodní spory? Daňový ráj je jakákoliv jurisdikce kdekoli na světě, která nabízí výhodné daňové podmínky a necítí sebemenší povinnost pomáhat jiným zemím s vymáháním jejich daní, pokud jsou občané těchto jiných zemí přilákáni výhodným daňovým režimem. Typickým příkladem je, když si sbalíte úspory, odjedete je uložit do švýcarské banky a švýcarské orgány nebudou o této transakci podávat zprávu vašim daňovým úřadům. To je daňový ráj.

Daňové ráje hrají důležitou úlohu v globální ekonomice prostřednictvím daňové konkurence. Globalizace zvýšila mobilitu dvou hlavních výrobních činitelů – práce a kapitálu. Dnešní nižší technologické a komunikační náklady činí kapitál velmi lehké převoditelným přes národní hranice. Pár kliknutí myši a váš kapitál se může nacházet v jiné jurisdikci. I práce se stává stále

více mobilním výrobním faktorem a častěji překračuje hranice s cílem nacházet lepší podmínky včetně nižšího celkového daňového zatížení a nižších mezních sazeb.

Daňová konkurence významně omezuje možnost politiků vybírat a utrácet peníze daňových poplatníků, jak ukazují tři historické epizody během uplynulého čtvrtstoletí.

Thatcherová a Reagan

Margaret Thatcherová a Ronald Reagan v 80. letech minulého století převzali své země v mimořádně špatné hospodářské situaci a s vysokými daněmi. Ve Spojených státech byla horní sazba daně z příjmu 70%. Ve Velké Británii byla horní sazba daně z příjmu 83%. Při započtení daně z kapitálových výnosů, daně ze zisku a dědičné daně, přesahovala tehdy nezřídká efektivní mezní míra zdanění 95%. Reagan i Thatcherová daně radikálně snížili – Spojené státy na 28% a Británie na 40%.

Nejpodstatnější na celé věci je to, že

Thatcherová a Reagan svoji politikou přiměli ostatní průmyslové země snížit daně rovněž. Proč? Protože kapitál začal masově proudit do Velké Británie a Spojených států. Politici v ostatních zemích tak obdrželi jasné sdělení – že i jim se vyplatí snížit daně. Vezměme si jednoduchou analogii: představte si, že máte ve městě jen jednu benzínovou pumpu. Ta může účtovat vysoké ceny, nabízet nekvalitní služby a zavírat brzy odpoledne. Pokud je to jediná pumpa ve městě, nezbyvá vám, než se s tím spokojit. Co se stane, když ve městě otevrou další čtyři pumpy? Pánem se najednou stane vy jako zákazník. Pumpy se musí najednou držet tržních cen a nabízet doplňkové služby, aby vás nalákali. Stejný princip funguje pro vlády pokud jde o daně.

Irský zázrak

Před 20 lety bylo Irsko skutečným „nemocným mužem“ Evropy se 17% neza-

(Pokračování na str. 2)

DAŇOVÉ RÁJE

V této rubrice představujeme státy, které konkurenčním přístupem ke zdanění a vysokou prosperitou dávají příklad ostatním zemím. Konkurenci jednotlivých jurisdikcí považujeme za garanci svobody a prosperity.

BERMUDY

„Srovnejte si dvě americké země. Jedna je bohatá na přírodní zdroje a žijí v ní převážně potomci evropských přistěhovalců. Druhá prakticky žádné přírodní zdroje nemá a žijí v ní převážně potomci černošských otroků. Která země je bohatší?“ (odpověď najdete v článku Carlos Ball: Proč jsou Bermudy bohatší než Venezuela?, LF červen 2004)

Státní zřízení: Britské zámořské území. V referendu 16. srpna 1995 Bermudané velkou většinou odmítli vyhlásit republiku a zůstávají oddáni britské královně. Zákony na Bermudách schvaluje 11-členný Senát a 36-členná Dolní sněmovna volená na 5 let.

Rozloha: 53 km²

Populace: 65 773 (63% černoši)

HDP na hlavu: 76 403 USD (nejvyšší na světě)

Růst HDP: 9% (2005)

Míra nezaměstnanosti: 2,1%

Inflace: 2,8% (měna: bermudský dolar)

Míra přerozdělování: Stát rozděluje 17% HDP

Daně: Na Bermudách neexistují daně ze zisku, daně z dividend, DPH ani daň z příjmu. Hlavními daněmi jsou daň z nemo-

vitosti a daň z objemu mezd. Prakticky každá rodina na Bermudách vlastní nemovitost. Sazba je v průměru 2% z hodnoty nemovitosti ročně. Daň z objemu mezd platí všichni zaměstnavatelé nebo osoby samostatně výdělečně a sazba činí pro většinu firem 7,25%. Zdravotní pojištění se platí ve výši 94 dolarů měsíčně (zaměstnanec i zaměstnavatel) bez ohle-

du na výši mzdy, za to pojišťovna proplácí vybrané lékařské úkony do určité výše. Lidé mohou místo státního pojištění uzavřít komerční zdravotní pojistku. Důchodové pojištění se platí ve výši 101,36 dolaru měsíčně (zaměstnanec i zaměstnavatel). Pracující nad 65 let, vdovy, studenti na brigádách a zahraniční pracovníci, kteří na ostrově pracují maximálně půl roku, pojistné neplatí. Důchody se vyplácejí od 65 let pro muže i ženy ve výši 800 dolarů. Kdo pracoval málo let a nevzniká mu nárok na důchod, tomu vláda zaplacené příspěvky vyplatí najednou v době odchodu do důchodu. Od dubna do října stát uvaluje odjezdovou daň 20 dolarů na osoby opouštějící ostrov lodí a 25 dolarů při odletu letadlem a přístavní daň 14 dolarů za noc a pasažéra u kotvicích lodí.

Zdroje: www.taxbermuda.gov.bm, www.socialinsurance.gov.bm, www.theroyalgazette.com

Morální...

(Pokračování ze str. 1)

městnaností, firemními daněmi ve výši 50% a mezní sazbou daně z příjmu fyzických osob 65%; daň z kapitálových výnosů byla 50% a vláda přerozdělovala polovinu hrubého domácího produktu. Nejzřetelnější irskou „vývozní položkou“ tehdy byli Irové.

Až když na tom Irsko bylo takto zle, rozhodlo se jít radikálně jinou cestou a dramaticky snížilo daně. Mezní sazbu daně z příjmu snížili z 65 na 40%, daň z kapitálových zisků z 50 na 20% a daň ze zisku firem z 50 na 12,5%. Není žádnou záhadou ani překvapením, nebo by aspoň nemělo být pro naše čtenáře, že Irsko začalo prudce růst. Z příslovečného nemocného muže Evropy se stalo náhle keltským tygrem. Dnes je Irsko druhou nejbohatší zemí Evropské unie.

Tak jak jedna země za druhou následovala snižování daní započaté reformami Reagana a Thatcherové v 80. letech, následoval podobný sled snižování daní v 90. letech po irském boomeru zahájeném rázným snížením daní. Budete-li si dnes číst daňové studie téměř kdekoli na světě, skoro vždy se dočtete, že by „vláda měla snížit daně, protože firmy odcházejí do zemí s nižšími daněmi.“ Daňová konkurence v Evropě je ve skutečnosti v posledních letech tak silná, že i takové země proslulé evropským socialismem jako jsou Švédsko či Francie mají dnes nižší daně z příjmu firem než Spojené státy!

Rovná daň

Třetí vlnou daňové konkurence je revoluční tažení rovné daně ve východní Evropě. Mart Laar, 32-letý novopečený estonský premiér ovlivněný myšlením Milтона Friedmana zavedl v roce 1994 rovnou daň v Estonsku. Výsledky byly tak vynikající, že rok na to zavedly rovnou daň v Lotyšsku a záhy v Litvě. Strmý hospodářský růst v baltských zemích a rostoucí daňová konkurence přiměla zavést rovnou daň Rusko. Dnes má tato bývalá „říše zla“ 13% rovnou daň! A co následovalo? Díky daňové konkurenci zavedly postupně rovnou daň Ukrajina, Srbsko, Slovensko, Rumunsko, Gruzie a naposledy Kyrgyzstán.

Kapitál – klíč k růstu

Daňové ráje jsou ostřím na konci kopí daňové konkurence, protože ekonomicky nejkřivější daně jsou právě daně z kapitálu. Každá odnož ekonomické teorie souhlasí s premisou, že tvorba kapitálu je klíčová pro dlouhodobý růst a zvyšování životní úrovně: abyste příště sklídili větší úrodu, musíte si dnes dát pár zrněk obilí stranou.

Co se děje, když spoříte a investujete? Ve většině vyspělých zemí vám právě při této činnosti naloží stát na bedra největší daňové břemeno! Čím více něco zdaníte,

tím méně toho bude. Když se to politikům hodí (např. když obhajují vyšší daně na benzín a cigarety), rozumí tomuto pravidlu velmi dobře. Když jde ale o úspory a investice, politici na toto pravidlo zapomínají. Např. ve Spojených státech je postupně daní z kapitálových zisků, daní ze zisku, daní z příjmu fyzických osob a daní dědiců každý dříve uspořené a následně investovaný dolar zdaněn na čtyřikrát. I když jsou sazby relativně nízké, postupným zdaněním čtyřmi různými daněmi je často mezní míra zdanění kapitálu velmi vysoká.

Když se podíváme na reformní daňové návrhy, mají vždy jedno společného. Vždy navrhují zdanovat ekonomickou aktivitu nízkou sazbou a hlavně pouze jednou. Návrhy daňových reformů vždy eliminují dvojí zdanění kapitálu: Zrušení daně z kapitálových výnosů, zrušení dvojího zdanění dividend, zrušení daně dědicové. Ekonomové vědí, že dvojí zdanění v současném systému trestá přičinlivost – protože doslova ničí motivaci odložit příslovečnou semínka obilí s cílem zvýšit budoucí růst. Ekonomové zabývající se teorií veřejné volby jasně vysvětlují, že politici jsou motivováni maximalizovat hlasy, rozšiřovat rozpočet, o kterém rozhodují a kupovat si hlasy a vyhovět dalším a dalším zájmovým skupinám. I ti, kteří rozumí ekonomii a efektům zdanění, nedokážou odolat pokušení zavádět nebo udržovat daně, které jsou podle selského rozumu ničivé pro ekonomické zdraví země.

Jak lze tomuto mocnému politickému vlivu čelit? Právě zde mají klíčovou úlohu daňové ráje, které poskytují bezpečné útočiště, kam se může kapitál schovat před dvo-

jím, trojím a čtverným zdaněním. Jak jsem ukázal výše, řada evropských zemí zrušila či omezila dvojí zdanění jen kvůli tomu, aby kapitál udržela doma před útekem do Švýcarska, Lucemburska, New Yorku a na Kajmanské ostrovy. Mimochodem i Spojené státy jsou daňovým rájem – pouze ne pro americké občany. Cizinci zde mohou ukládat peníze, aniž by jim byl zdaňován úrok a aniž by jejich transakce americká vláda nahlásila jejich daňovým úřadům. Bohužel, američtí občané se stejnému zacházení od své vlády netěší.

Morální argument

Jinými slovy, daňové ráje nejen stimulují hospodářské reformy a snižování daní po celém světě, ale zároveň hrají důležitou roli při omezování dvojího zdanění úspor a investic. Kromě tohoto ekonomického argumentu na obhajobu daňových rájů existuje ještě argument morální.

Ve Spojených státech často – oprávněně – žehráme na to, že vláda utrací – a neefektivně – příliš mnoho našich peněz. Ale stále můžeme být relativně šťastní. Žijeme ve společnosti, kde pravděpodobnost, že budeme vládou perzekvováni, je relativně malá. Ve většině zemí světa tomu tak není.

Většina lidí nemá svobody, které my považujeme za samozřejmé. Mnoho lidí na celém světě je stíhána či ekonomicky znevýhodňována pro své náboženství nebo etnický původ. Představte si např. že jste čínský podnikatel v Indonésii. Indonéská vláda neoficiálně schvaluje občasně útoky na vaše obchody, protože patříte k relativně bohaté vrstvě společnosti, která je navíc etnickou menšinou. Nechali byste v takovém

Po Alainu Delonovi emigruje do Švýcarska francouzský rocker Johnny Hallyday

Před francouzskými vysokými daněmi utíká stále více Francouzů. Útočištěm se pro ně stávají francouzsky mluvící kantony Švýcarské konfederace (bliže o Švýcarském daňovém systému LF – leden 2006). Nejnověji oznámil odchod do Švýcarska francouzský poprockový zpěvák Johnny Hallyday „Když reformují dědicovou daň a daň z majetku, vrátím se.“ [The Economist 6.1.2007].

Přední francouzský politik za Socialistickou stranu a mluvčí prezidentské kandidátky Ségolène Royalové, Arnaud Montebourg, v reakci na Hallydayovu emigraci označil Hallydayův postoj za „vydírání“ a švýcarské nízké daně za „kořistnické“, „protože jsou nízké“. Švýcarsko podle něj „zneužívá globalizace ke svému prospěchu“ a „tyje z bohatých“, čímž „podrývá francouzskou solidaritu“. Podle Montebourga je třeba uplatnit vůči Švýcarsku „obchodní blokádu podobně jako vůči Monaku v roce 1963“, „...jinak nám daňové ráje připraví daňové peklo“ [www.montebourg.net/web/publique/article.php?id=526]. Francie má zastání v EU, která obchodní podmínky mezi Evropskou unií a Švýcarskem vyjednává. EU trvale protestuje, že nízké daně firem v jednotlivých švýcarských kantonech jsou v rozporu s obchodní dohodou mezi EU a Švýcarskem z roku 1972. EU zjevně nechápe, že nízká daň pro všechny není totéž co dotace.

Švýcarská prezidentka Micheline Calmy-Rey Francouzům a Evropské unii vzkázala, ať se zklidní, ať si – když vyhrožují obchodní blokádu – uvědomí, že denně přechází švýcarské hranice sto tisíc Francouzů cestou za prací a že EU více exportuje do Švýcarska než Švýcarsko do EU. [Neue Zürcher Zeitung 7.1.2007] „Je věcí švýcarských voličů, jestli chtějí své daňové systémy změnit. Nepotřebujeme ničí rady,“ uvedla prezidentka v reakci na tlak Francie a EU. Sociální demokracie švýcarské prezidentky byla jako jediná strana ve Švýcarsku pro vstup do EU. Francouzským socialistům se tak podařilo udělat euroskeptiky i ze švýcarských sociálních demokratů. pm

případě své úspory v indonéské bance nebo byste je raději převedli do Spojených států, Singapuru nebo Hongkongu? Odpověď je zřejmá – v indonéské bance je raději nenecháte. Vzpomeňme si, jak v roce 1934 Švýcarsko umožnilo posílení pravidel bankovního tajemství u cizích vkladů a stalo se tak nejbezpečnějším útočištěm pro kapitál Židů pronásledovaných Hitlerem.

Představme si dvě rodiny žijící v Argentině 90. let. Jedna má úspory v argentinské bance, druhá na Floridě. Každý si vzpomene, jak nekompetentní argentinská vláda způsobila v roce 1998 totální hospodářskou katastrofu: Pád měny, při kterém se lidem vypařila hodnota poloviny majetku Argentinců. Pokud jste byli dbali přísných zákonů a důvěřovali vládě a své úspory měli uložené v domácí bance, vaše úspory se náhle scvrkly na polovinu. Naproti tomu rodina, která neváhala uložit své úspory v zámoří, finanční bouři přečkala bez úhony, protože své neschopné vládě odmítla bezmezně důvěřovat.

A co lidé v Kolumbii, Venezuele či Mexiku, kde jsou ročně tisíce lidí unášeny s cílem ukořistit výkupné? Jak si únosci vyti-

provávají své oběti? Existují zdokumentované případy gangů, které uplácely daňové úředníky, aby získaly informace o finančních prostředcích lidí. Latinskoamerické rodiny, které odmítly držet své vklady v domácích bankách a nedali tak svým úřadům vědět o svém majetku, to nedělaly nutně jen aby se vyhnuly daním, ale i proto, aby chránily vlastní děti. Hájí jejich právo zatájit před vládou majetek.

Jinými slovy, pro většinu lidí na světě není daňový ráj jen synonymem pro „daňový podvod“. Pro spoustu jednotlivců znamená daňový ráj možnost chránit své základní lidské právo: nečekat pasivně, až se stanu obětí násilí, až vláda oficiálně či neoficiálně uzná, že je čas, aby mě šikanovala či perzekvovala. Daňové ráje hrály a hrají neocenitelnou roli v chránění lidí před vládní zvlí, ať již šlo o Židy ve 30. letech v Evropě nebo Číňany v dnešní Indonésii.

Socialistický boj proti daňovým rájům

Dnes probíhají politické bitvy, v nichž se bojuje mezi dvěma alternativami: Přizpůsobit daňový systém, aby byl přívětivější,

nebo vytvořit globální daňový dozor. Vlády, které uvalují vysoké daně, chápou, že daňová konkurence představuje pro jejich přerozdělovací politiku hrozbu. Usilovně se skrze nadnárodní byrokratické instituce typu Organizace pro ekonomickou spolupráci a rozvoj (OECD), Evropská unie a OSN snaží daňové ráje zlikvidovat.

Obhájci volného trhu proti tomu argumentují, že daňové ráje představují tlak na vlády, aby snižovaly mezní sazby daní, omezovaly dvojí zdanění úspor a investic a stimulovaly trvalý hospodářský růst.

Já bych šel v argumentaci ještě o krok dále. Daňové ráje znamenají více než jen daňovou konkurenci. Obsahují navíc morální imperativ. Daňové ráje jakožto úkryt pro soukromý majetek před nespravedlivým postihem a před zkorumpovanými či neschopnými vádami, hrají velice důležitou roli v ochraně života, svobody a soukromého vlastnictví.

Autor působí v americké Heritage Foundation a založil Center for Freedom and Prosperity. Text z Notes from FEE July 2006 přeložil PM.

REGULAČNÍ POSTŘEHY

O dokonalé nedokonalosti zákonů

Dovolte tentokrát abstraktnější úvahu. Jsou-li domácí zákonodárci pravidelně za něco svými voliči peskováni, je to vedle imunity nejčastěji „nedokonalost“ jejich práce, tedy „nedokonalost zákonů“ a právního řádu obecně. Zákony jsou dle převažujícího mínění publika „děravé“, jsou v nich „mezerky“, jejich výklad je „nejednoznačný“ a navíc se „neustále novelizují“, přičemž ani další a další novelizace nepřinášejí očekávanou „dokonalost“ právního řádu. Dokonalostí zákonů budiž míněn stav, v němž jsou zákony zároveň *srozumitelné, jednoduché, přehledné a čtivé*, ovšem také *nedvojznačné, předem popisující a řešící všechny možné situace*, které mohou nastat a nadto *pochopitelně též spravedlivé*, přičemž *spravedlivý je jistě jen ten zákon, který dává zapravdu mému rozumu a mé pozici ve sporu, pokud se do něj dostanu.*

Měli bychom být v tomto ohledu k zákonodárcům shovívaví. Nejenže výše uvedené požadavky jsou samy navzájem v rozporu. Nejenže samozřejmě vše lidské je z definice nedokonalé a právní řád nemůže být výjimkou. Nejenže samotná tvorba právního řádu je alespoň v demokracii záležitostí z podstaty věcí politickou, tedy věcí dohody, kompromisu, partikulárních zájmů a přinejlepším prosazením většinové vůle proti vůli menšiny a nikoli bezrozpornou idylickou dobrovolně akceptovanou dohodou všech do jednoho. A tedy nespokojenost a pocit bezpráví existuje vždy alespoň u některých (hůře je v totalitě, v ní může být „právo“ i vůlí jednoho proti všem).

Samotná podstata tvorby práva v sobě obsahuje problémy v lidském světě nepřekonatelné. Především, zákony jsou psány jazykem a jazyk nás klame. Zkuste definovat tak konkrétní, hmatatelnou a zdánlivě každému srozumitelnou věc jako je pivo. Během té sekundy, kdy začnete tvořit jakékoli pravidlo pro pivo, se vám vynoří v hlavě tisíc otázek. Jaké pivo? Alkoholické nebo nealkoholické? Kvasnicové? Černé? Světlé? Kolikastupňové? Z dovozu nebo domácí? Pasterizované? Lahvové nebo točené? Bud' pivo definujete obecně a publikum vám vyčte, že v konkrétní situaci není jasné, které pivo „konkrétně“ myslíte (zákon má více výkladů). To třeba, když zakázete, aby řidiči pili „pivo“. Nebo budete donekonečna definovat tisíce superspecializovaných podkategorií piva a pravidla pro každé z nich a nikdy je nenadefinujete přesně (zákon má díry). To když řeknete, že pivovary s určitým výstavem budou mít daňové úlevy na výrobu „piva“ a začnete od stolu do zákona definovat, jaký by onen výstav měl být.

A co teprve, když budete mít v zákoně definovat mnohem abstraktnější pojmy jako demokracie či spravedlnost. Je obtížné cokoli formulovat tak, aby tomu miliony lidí s rozdílnými zkušenostmi, vzděláním, znalostmi, myšlením a chápáním vůbec rozuměly. Natož aby tomu rozuměly stejně!

Je z podstaty věci nemožné, aby zákony „dokonale předjímalý budoucnost“, aby dopředu řešily situace, které ještě nenastaly. Zákony jsou vždy spíše zpět hle-

dící, teprve na základě zkušeností se sestavují normy, nikoli naopak. Schopnost myslet dopředu za miliony lidí, tedy *čistá vševedoucnost*, je zcela mimo kapacitu jakéhokoli jednoho lidského mozku, tedy i mozku zákonodárce. Proto se má právo vždy spíše nalézat, než tvořit. Proto je právo vždy nehotové. Proto jakákoli snaha pozitivistky vytvářet normy, které „myslí za lidi“ musí neomylně vést k nespokojenosti s „nedokonalostí“ těchto norem v praxi. Snaha normy konečně přiblížit k dokonalosti opravováním je od tohoto ideálu naopak vzdaluje. Proto je rozumnější opravovat soudnictví než zákony.

Už Hayek nám vysvětlil, že když od zákonodárců očekáváme něco, co nám nikdy nemohou splnit, budeme maximálně frustrováni, že se nedosažitelný výsledek nedostavil. Neočekávejme proto nemožné. Nedokonalí lidé nemohou tvořit dokonalé zákony. A protože všechny zákony jsou nedokonalé, je nejlepší nedokonalost zákonů umenšit snížením anebo alespoň nezvyšováním jejich počtu.

Mojmír Hampl
ekonom
mojmir.hampl@seznam.cz

ÚŘAD NA ZRUŠENÍ

V této rubrice představujeme úřady, které žijí z peněz daňových poplatníků a jejichž existence je zbytečná nebo dokonce škodlivá. Jsme přesvědčeni, že odstraňování zbytečných úřadů je jediná cesta k omezení korupce a účinná cesta ke snížení daňového břemene.

Státní úřad inspekce práce

Počet zaměstnanců: 530

Rozpočet: 228 milionů korun.

Z toho na platy: 155 milionů korun

Činnost: Úřad kontroluje zejména dodržování zákoníku práce. V roce 2005 provedli kontroloři z 20 regionálních kanceláří kontroly u 12 836 firem, při kterých zjištěli 105 tisíc porušení předpisů. Nejčastěji bylo zjištěno porušení §134a, odst. 1c) zákoníku práce (zaměstnavatel nedoložil pravidelnou údržbu a kontrolu strojů), §133 odst. 1e) (zaměstnavatel nezajistil zaměstnancům školení o právních předpisech bezpečnosti práce) a §133 odst. 1b) (zaměstnavatel neinformoval zaměstnance, v jaké kategorii dané zákonem 20/1966 Sb., O péči o zdraví lidu je jím vykonávaná práce zařazena). Tři sta osmdesátí firmám úřad udělil pokuty v průměrné výši 20 tisíc korun.

Hodnocení: Vzhledem k tomu, že nikdo neinformuje zaměstnance, v jaké kategorii dle zákona o péči o zdraví lidu z roku 1966 je zařazena práce, kterou vykonávají, měla by si každá firma připravit 20 tisíc pro případ, že si ji inspektoři vylosují nebo že ji udají odbory.

Zaměstnání je kontrakt dvou svéprávných smluvních stran a je na zaměstnanci, aby případně vypověděl pracovní smlouvu, pokud mu nevyhovuje, nebo aby eventuálně zažaloval zaměstnavatele, pokud smluvní podmínky porušuje. Zaměstnanci nejsou nevolníci a tak nepotřebují úřad, který by kontroloval plnění smluvních podmínek.

Verdikt: Zrušit je třeba nejen Státní úřad inspekce práce, ale i celý zákoník práce. Zrušení úřadu by znamenalo jednorázový privatizační výnos (účetní hodnota majetku úřadu je 290 milionů, nemovitosti u pražského Václavského náměstí a v dalších městech by mohly vynést i více). Roční úspora běžných nákladů by činila 228 milionů.

Laissez-Faire, měsíčník pro svobodu jednotlivce. Čte se [lese-fér]. Vydává: občanské sdružení Laissez Faire. Adresa: Bozděchova 8, 150 00 Praha 5. Tel.: 603 228 753, mach@cepin.cz. Redakční rada: Petr Mach, Tomáš Jirsa, Jaroslav Bachora, Dalibor Roháč. Internetový archiv: www.petrmach.cz. Číslo účtu: 1011153517/5500. Náměty, články, reakce, zájem o předplatné, zájem o inzerci uvádějte na výše uvedený kontakt. Registrace MK 8183. ISSN 1212-8597

OFFSHORE poradenství & služby

► Nakupujete a prodáváte na internetu ?

► Obchodujete na FOREXu, s cennými papíry nebo pohledávkami ?

► Zabýváte se jakýmkoliv mezinárodním obchodem ?

AI
ARON INVESTMENT s.r.o.
► www.aroninvest.cz

ARON INVESTMENT s.r.o.
Bolzanova 1615/1
110 00 Praha 1 - Nové Město
Tel./fax: +420 224 240 688
Mobil: +420 728 598 522, +420 724 334 603
Email: info@aroninvest.cz